



Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

9.439

Szerző: *Y*

Cím: *Hogyan pusztította a kommun a könyveket?*

Forrás: *Nemzeti Újság*

Bp

1919 x. 22

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Hely

Idő

"1919"

Személy

Helyszám

Hogyan pusztította a kommun a könyveket?

A tanácsgazdálkodás garázdálkodása a Szent-István-Társulatnál,

— Saját tudósítónktól. —

Budapest, okt. 20.

Tankönyvekben óriási a hiány nemcsak a fővárosban, hanem az egész országban mindenfelé. Már a beiratásokat megelőző időben valósággal megrohanták a tankönyvek árusításával foglalkozó könyvesboltokat s a protekció legszövevényesebb utjait vették igénybe az előrelátó szülők, hogy tankönyvhöz jussanak addig, míg nem késő. De még ma is sok az olyan növendék, akinek nincsenek meg a szükséges könyvei s napokig elszaladgálhatnak a diákok, egyik antikváriustól a másikhoz, míg egy használt, összevisszafirkált, tinfaltos Horatiust vagy egy algebrát tudnak keríteni.

Ennek a tankönyvhiánynak az előidézéséhez nagymértékben hozzájárult az örökös kulturjelszavakkal szédelő kommunista-rezsim is, amely a tudomány és a haladás szent nevében alapos pusztítást vitt végbe az iskolakönyvek között is. A kommunistáknak persze nem igen volt könyvekre szükségük. Az ő iskoláikban arra fektették a fősúlyt, hogy hazafiatlanságra, erkölcstelenségre, nemzetközi cinizmusra tanítsák meg a fiatalságot. Serdületlen fiúk és lányok nemi felvilágosítására volt gondjuk, vallástalanságot, sivár materializmust igyekeztek beplántálni a fiatal lelkek fogékony talajába. Ehhez a pedagógiai fel-

adathoz pedig még nem készített könyveket a Lenin-fiúk bestialitásának prédául vetett magyar Magyarország.

Nem csoda, ha ilyen körülmények közt csak utjukban volt a tisztességes, jó tankönyv, s egész természetes, hogy minden kulturjelszavas maszlagjuk mellett is pusztították, irtották a tankönyveket, ahol tehettek.

Mit vétettek a tankönyvek?

A legádázabb dühvel a Szent-István-Társulat könyvraktárának rontottak neki ezek a kultur-korvinlegények. Amint Erdősi Károly igazgató közlése alapján tudjuk, csak középiskolai tankönyvet 43.000 darabot vitettek el a társulat raktáraiból; az elhurcolt és megsemmisítésre ítélt népiskolai könyvek száma pedig 456.000.

Halálra ítélték ezenkívül a társulat többi kiadványait is s összesen körülbelül 877.000 darab könyvet szállítottak el különböző zuzótelepekre megsemmisítés végett.

Hogy mit vétett a halálraítélt tankönyvek legnagyobb része a kegyetlen Kun-kormány-nak, arra bajos lett volna egy könnyen felelni. Hogy a számtankönyvek és a rajzológeometriák súlyosabb elvi ellentétben lettek volna Marx gazdasági tanaival, azt még a legöregebb marxisták is bajosan tudnák megmagyarázni. Az is alig hihető, hogy a Szent-István-Társulat német nyelvtanai nacionálisabb alapon fejtegették volna a der-dic-das rejtelmét, mint az a III. internacionale alapjain megengedhető lett volna. S végül az elemi iskolai ábécés könyvek is aligha fejthettek ki titkos aknamunkát a Szamuely-társaság kiszjátékainak

mezavarására, még talán abban az esetben sem, ha a Szent-István-Társulat kiadásában jelentek is meg. Vagy talán Balázs Béla segéd-kulturdiktátor akart új népiskolai könyveket szerkeszteni ballelszövegek népies motívumival élénkítve.

Mindezt alig hisszük. Más és egyetlenegy bűnük volt ezeknek az iskolakönyveknek, az, hogy éppen a Szent-István-Társulat adta ki őket. A Szent-István-Társulatnál pedig az fájt a nagy kommunizátoroknak, hogy ez az intézet ugyszólván az egyetlen nagyobb arányú, komolyan számba vehető keresztény kiadó-vállalata volt az országnak. A krisztianizmus ádáz gyűlölete sarkalta itt a tanácskormányt. Ezért vetették rá magukat olyan kiméletlenül és olyan kizárólag csak a Szent-István-Társulatra, amelyet úgy meg akartak semmisíteni, hogy még akkor se gondolhasson soha a föltámadásra, ha az ő uralmuknak vége szakadna.